

ROUŠKA

ročník 17

číslo 4/14

Vydává Charita Bohumín, Štefánikova 957, Bohumín
tel: 596 013 606, mobil: 736766021, email : bohumin@charita.cz

MARIÁNSKÁ ÚCTA

Setkal jsem se nedávno se svědectvím mariánské úcty, se kterým se svěřil na jednom setkání jistý mladý kněz. Hovořil o Panně Marii, o modlitbě růžence, a v diskuzi na závěr byla zmíněnému knězi položena otázka: „Otče, co pro Vás znamená mariánská úcta?“ „Všechno“ zazněla okamžitá odpověď. „Bez Panny Marie bych nebyl tím, čím jsem.“

Pocházel z nevěřící rodiny, vlastně z „nepraktikující“ rodiny. Jen babička byla věřící. Měl ji moc rád a cítil se u ní vždy dobře. Rád si tam hrával, poslouchal spolu se sestrou její vyprávění. Jednou si všimli jakési šňůrky s korálky a zeptali se babičky, co to je. Odpověděla, že je to růženec. Měla ho na zvláštním polštářku položený na stolku u postele, a děti se ho nesměly ani dotknout. Věděly, že je to pro babičku něco moc vzácného a sami k té věci pojaly jakousi úctu. Večer, když uléhal, slyšel, jak korálky v prstech babičky chřestí, a tušil, že se babička asi modlí. Život šel dál, až jednou přišla smutná zpráva o babiččině úmrtí. „Velmi mne to zasáhlo,“ vzpomínal kněz. Nedovedl se smířit s tím, že se s ní už nesetká. Bolest z rozloučení a touha po babičce vnukla mladíku (mohlo mu být tak 16 let) při pohřbu myšlenku: „Babička měla ráda Ježíše, modlila se k němu. Když uvěřím v Ježíše, budu vlastně nablízku babičky.“ Tak začalo jeho obrácení. Začal chodit do kostela. Zprvu všemu moc nerozuměl. Snažil se modlit také růženec, ale nevěděl jak. Až jednou si všiml, že se ho lidé modlí přede mší svatou v kostele. Začal chodit dřív, a modlitbu se naučil v kostele. Byl pokřtěn a svůj vztah k Bohu stále prohluboval až do té míry, že zatoužil být knězem.

Později, už jako kněz, se setkal s jedním starším knězem, který znal jeho babičku. Vyprávěl mu o ní. Řekl, že se mu babička svěřila, jak ji bolí ztráta víry její dcery (mladíkovy maminky), a že se celý život modlí za dceřino

obrácení a celé její rodiny. Když se léta nic nedělo, prosila v růženci, aby se obrátil alespoň jeden člen rodiny. Mladý kněz pochopil, co již dávno tušil, co stálo za jeho cestou víry, za milostí daru kněžství. Znovu, jakoby uslyšel chřestit zrnka růžence v babiččiných rukou. „Ale tím to nekončí,“ dodal pohotově, „já jsem nebyl jediný, ale první.“ Nyní jej již na cestě víry následovala sestra, jeden z rodičů a druhý ... usmál se: „Já věřím, že je na dobré cestě. Všechno chce svůj čas a Pán Bůh ho má pro nás dostatek.“ Svě farnosti svěřuje do ochrany Panny Marie. A samozřejmě nesmí chybět společná modlitba růžence. Sám na sobě zakusil, že Maria přivádí ke Kristu.

Přeji vám, milí přátelé, abyste Marii objevili ne jako cíl své zbožnosti, tím byste ji postavili na místo Ježíše (a to si ona nepřeje), ale abyste ji objevili přítomnou ve svém životě, jako vlídnou průvodkyni života. Maria není cesta, tou je Ježíš (*Já jsem cesta...Jan 14,6*). Ona je směr, hvězda našeho putování. Kdo se jí drží, nezbloudí. Rádi jejíma očima rozjímejme o tajemstvích života Krista (sv. Jan Pavel II.). Následujme Ježíše s vědomím, že nás doprovází Matka. Naše cesta bude tím jistější, naše odvaha ve zkouškách smělejší, naše věrnost a láska upřímnější. *Dejme se tedy od ní řídit a vést, a pod jejím vedením budme klidní a bez starosti. Vždyť ona nám všechno připraví, o všechno se postará, přijde nám ochotně na pomoc ve všech potřebách těla i duše a odstraní obtíže i strasti* (sv. Maxmilián Kolbe).

Matko Boží, ukaž nám Ježíše.
Veď nás k Němu.
Uč nás poznávat a milovat ho,
abychom byli schopni
opravdové lásky
a uprostřed žíznícího světa
byli pramenem živé vody. Amen

(Benedikt XVI. Deus Caritasest – zkráceno)

Aleš Ligocký

VŠEOBECNÝ ÚMYSL CHARITY

Za to, aby lidé hledali pomoc při řešení konfliktů v nekonečné Boží moudrosti a nesnažili se neshody řešit násilím a bezprávím.

Za opětovné uklidnění ve válčících oblastech světa.

KONKRÉTNÍ ÚMYSLY

- ❖ Za novomanžele, aby bylo jejich vztahu požehnáno, aby byli vždy pod Božím vedením
- ❖ Za obrácení bratra k dobrému a za vyřešení hlubokého sourozeneckého sporu
- ❖ Za padesátiletého otce rodiny, aby ve světle Ducha svatého moudře hodnotil a řešil rodinné konflikty
- ❖ Za úspěšnou rekonvalescenci muže po mozkové příhodě

NOVINKA V CHARITNÍM DOMĚ SV. FRANTIŠKA

V červenci letošního roku jsme konečně pro naše babičky realizovali několikaletý plán zavést v Domově pro seniory canisterapii – „léčbu psem“ ☺. Již asi tři čtvrtě roku jsme měli domluveno s Centrem výcviku psů Alfa, že se svými pejsky navštíví i naše zařízení. Čekali jsme ale na vycvičení jednoho psa menší rasy, který by byl vhodný pro naše babičky.

Proč právě pejsci?

„Zvířata totiž mohou starým lidem nabídnout nejen přátelství, lásku, pocit vzájemné potřeby, ale i respektování. Pozitivní úloha zvířete spočívá nejen ve schopnosti zastoupit úzké mezilidské vztahy, ale i v popudu k pravidelnému pohybu a nabídce prožívání slasti v tolik zanedbávané hmatové stimulaci – to je možnost se se zvířetem pomuchlat, pomazlit a vzájemně se přitulit. Pejsek zvyšuje pocit bezpečí a napomáhá ke zmírnění pocitu osamění, žalu a bolesti. Je dobrým prostředníkem k lepší komunikaci a navazování kontaktu s okolím, dokáže vyburcovat z nostalgie a deprese. Pes nerozlišuje podle vizáže či onemocnění, ale podle vnitřních hodnot“ (z rozhovoru s majitelkou pejsků pro canisterapii paní Libuší Kulawiak).

Začátky, jako skoro ve všem, jsou těžké. I pro nás byla první setkání poznáváním, jak naše uživatelky budou na pejsky reagovat. Některé se bály a odmítaly se do kontaktu s pejsky zapojit. Hláška jedné z klientek je hodně výmluvná: „pes patří k budoucí“. Na druhou stranu, u uživatelek, které byly nostalgické, smutné, málomluvné, uměli pejsci vykouzlit úsměv na tváři a vtáhnout je opět do „života“.

A jak samotná canisterapie ve sv. Františku probíhá?

První den nás navštívila sama majitelka klubu Alfa, paní Kulawiak, která přišla se dvěma psy. Větší byla kolie a menší rasa hodně podobná kolii. Setkání proběhlo nejdříve společně s uživatelkami v jídelně. Paní Kulawiak pejsky dávala postupně uživatelkám do náruče nebo je posadila vedle na židli, aby se naše uživatelky mohly s pejsky laskat. Dole v jídelně jsme byli zhruba hodinku a následně jsme šli na pokoje uživatelék, které do jídelny nemohly. Společná setkávání jsme nakonec upravili tak, že budeme s pejsky navštěvovat babičky v jejich pokojích, aby měla každá uživatelka soukromí a „pejska jen pro sebe“. Mohou se pomazlit se psem, jak jim je to příjemné a nemusí se stydět před ostatními uživateli naplno projevit své emoce. Canisterapie byla přítomna i rodina jedné z našich klientek, které se tato aktivita také velice líbila. Všichni zúčastnění včetně personálu byli spokojeni a měli radost z přítomnosti psů, kteří svoji návštěvou moc potěšili a vykouzlili úsměvy na tvářích našich uživatelék i personálu.

Pozitiva canisterapie vidíme ne jen v tom, co dokáže udělat pejsek (či jakékoliv jiné zvíře) se seniorem, ale také v tom, že obohatíme uživatelky o nové zážitky, o nová setkání. Doufáme, že se nám to bude dařit; drže nám palce.

Zuzana Tonková, DiS
sociální pracovnice

Pavlna Jančíková
aktivizační pracovnice

NAŠE ČINNOST V ŠATNÍKU CHARITY BOHUMÍN

Kolektiv pracovnic šatníku by rád stručně obeznámil veřejnost se svou aktivitou v Bohumíně.

Občané města i okolí, nám darem přinášejí obnošené věci, obuv, kabelky a také potřeby pro domácnost a kuchyni, které již z různých důvodů nepoužívají. Rovněž od občanů přijímáme ložní prádlo, prošívané deky, duchny, polštáře, ručníky, utěrky a záclony. Samozřejmostí je příjem kojeneckého a dětského oblečení a doplňků.

Veškeré darované věci musíme roztřídit na letní, zimní, dětské, pánské a dámské a další.

Chceme poděkovat občanům za čisté a nepoškozené věci, které můžeme okamžitě nabídnout našim klientům, tj. sociálně slabším rodinám, kterým Úřad práce poskytuje poukázky se slevou k odběru všeho potřebného.

Poskytujeme věci jako je ložní prádlo, ručníky, prošívané deky a pyžama Noclehárně sv. Martina a také Dennímu centru pro osoby bez přístřeší. Obě tato zařízení jsou součástí Charity Bohumín a pomáhají lidem, kteří se ocitli

na ulici. Pro denní centrum jsou věci z našeho charitního šatníku pomůckou pro motivaci klientů. Ti, kteří vypomáhají při chodu zařízení, si pak za odměnu mohou vybrat potřebnou věc z charitního šatníku.

Poškozené textilie, a věci, o které v našem šatníku není zájem, pak expedujeme do Charity Hrabyně k např. výrobě čisté vlny, či také pro pomoc potřebným. Charita Hrabyně zaměstnává tělesně postižené pracovníky, kteří se podílejí na výběru a probírce šatstva. Druhým partnerem pro odvoz šatstva je Diakonie Broumov, které posíláme zbylé věci do sociálně slabších zemí.

Provoz šatníku je v pondělí a středu od 14:00 – 17:00 hod. a nebo po telefonické domluvě na čísle 59 601 36 06.

Všem Vám děkujeme za věci tak potřebné pro naše spoluobčany a obyvatele jiných zemí, které darujete.

Pracovnice šatníku Charity

MISE EIBENTHAL 2014 – ČÁST DRUHÁ ...

Rád bych navázal na své vyprávění z minulého čísla a pokračoval v příběhu, „jak se český chlap dostal s natáčecím televizním týmem do české vesnice uprostřed Rumunska“.

Jen pro připomenutí – jednalo se o natáčení dokumentu o tom, zda chlapec jménem Prokop z města a přetechnizovaného světa v Čechách ob stojí ve společnosti vesnických lidí, kteří žijí ještě hodnotami i stylem života našich předků v Rumunsku.

...Sobotní ráno mě vyhnalo z postele a já se vydal znovu na kopce kolem vesnice, pořídít pár fotek. Připojili se ke mně dva psi. Nejdříve na mě vrčeli a chvíli to vypadalo, že se do mě pustí, ale po chvíli jsme se skamarádili a hafani se ujali role průvodců a vedli mě na kopec. Dnes měl přijet autobus s panem režisérem celého projektu, proto jsem se brzy vrátil do vesnice.

Režisér Pedro Antonio Nobre je Portugalec. Je to moc příjemný a velmi otevřený člověk s obrovským rozhledem. Celý jeho projekt má mimo jiné za cíl podpořit tento chudobný kraj, připomenout ho světu a nabídnout další možnosti a nápady pro financování rozvoje této oblasti. Takže ihned po příjezdu pana režiséra od něj náš Eibenthalský průvodce a ubytovatel Edgar obdržel peněžitý dar v hodnotě Edgarova měsíčního příjmu.

Další akcí, která má přilákat zájemce o kraj a případné investory je hudební festival, který letos proběhne od 21. srpna do 24. srpna 2014 a představí se na něm méně známé kapely české rockové scény. Mě osobně se nápad s festivalem

líbil a už jsem začal přemýšlet, jak bych já sám mohl svým hudebním nadáním „přispět“.

Odpoledne jsem si domluvil fotbálek s místními kluky. Už na mě s Prokopem čekali. Potěšili Prokop tak mezi rumun- Moc nevěřili, ale dlouho se chali. Po ho- rychlé hry vděčný, že si s Prokopem nio vyzvedl a k natáčení mentu. Tento- výšlap na mana.

lo mě, že rychle zapadl ské kluky. že bych hrál, pobízet nene- dině a půl jsem byl mě režisér Anto- vrátili jsme se našeho doku- krát nás čekal kopec Zná-

Je to kouzelné místo, ze kterého je výhled do tří světových stran. Výšlap byl dost dlouhý, ale stál za to. Na kopec Známana jsme dorazili mírně po setmění. Nahoře už na nás čekali studenti gymnázia, kteří přijeli společně s režisérem Antoniem. Všichni jsme se pak vydali na nedalekou salaš, kde nám její majitelé zajistili jídlo. Výborné grilované mleté maso a kuře. Pro místní lidi je běžné trávit čas u svých stád a nocovat v salaších, takže jsou na to připraveni a salaše jsou vybaveny nezbytnostmi. Celou atmosféru divoké krásné večerní krajiny podtrhával oheň. Mládež se skvěle bavila díky mladému muži s kytarou a zá- sobou písní z celého světa. Tomáše Kluse střídal Oldfield, Nedvěda Metalica. No fajne.

Stmívalo se víc a víc a my nervózně přemýšleli, jak se dostaneme zpátky. Po- mohl jeden z místních hospodářů se svým nákladčákem Arem. Cesta do vesnice byla silným adrenalinovým zážitkem. Sedělo nás na korbě šest. Majitel auta měl při ruce brokovnici a na mou otázku „proč ta zbraň“ se tajemně usmál a proho- dil: „, to kdyby náhodou“. Moc klidu mi tím nedodal a tak během mého výslechu začal vyprávět, že tady loni zastřelil medvěda. No super. Řidič se s námi nijak nemazlil a hrbolatým úvozem jel, co to dalo. Nadsakovali jsme jako na raftu a musím přiznat, že se nám to líbilo. Byli jsme rádi, že nemusíme pěšky potmě.

Nedělní ráno bylo zatažené a sychravé, ale nám to nevadilo. Měli jsme v plánu bohoslužbu a pak oběd u našeho hostitele. Bohoslužby se účastnila celá vesnice. Je úžasné, jak tady ještě lidé drží tradice. Mladí, staří, všichni se sejdou před zraky Pána a kázání bratra Maška bylo moudré a přímé. Během kázání střídal

češtinu a rumunštinu bravurně. Kostel je krásně vyzdoben a společenství zářilo posvátným klidem.

Po obědě jsme si šli odpočinout a já dostal od režiséra Antonia úkol domluvit s bratrem Maškem rozhovor. Přijal mě velmi zdvořile. Zrovna na svém hospodářství krmil pašíky. Tento 74 letý pán, má kolem kostela pole a malé hospodářství, které si sám spravuje. Povídali jsme si o životě v Eibenhlu a tak jsem se dozvěděl, že pořádaný hudební festival je pro vesnici přínosem, ale že se panu faráři moc extra nezamlouvá. Dva tisíce opilých a řádících rockerů sice do vesnice přinese peníze, které potřebují, ale dost silně narušují místní zvyklosti. Také se přínos akce nikterak nedotkne těch nejméně. Ale těžko říct. Kdo z nás může soudit? Nápad, který jsem už nosil v hlavě, teď dostal najednou konkrétní rozměry, a proto jsem se bratra Maška zeptal, zdali by zde mohl být pořádán festival křesťanské mládeže a výnos by byl použit pro potřebné. Velebný pán ke mně ale moc důvěry neměl.

Interview s bratrem Maškem pro náš dokument jsem nakonec dohodl. Požehnání jsme si natočili z kůru a po skončení nám bratr Mašek věnoval svou pozornost při rozhovoru před kostelem. Patří k těm lidem, které vydržíte poslouchat hodiny. Nebýt chladno a větrno, stojíme tam patrně ještě dnes.

Nedělní odpoledne pak bylo odpočinkové. Natáčeli jsme v jedné rodině, kde se paní živí háčkováním. Bylo úžasné, jak jsme si otevřeli cestu k její důvěře a otevřenosti: Ono kdekoli v Eibenthalu a okolí totiž pozdravíte: „Pochválen Pán Ježíš Kristus“, tam se vám začnou věnovat plnou pozorností. Takže jsme natočili nadplán rozhovor o tom, jak se paní seznámila se svým manželem a jak se v Eibenthalu žilo a žije.

Vždy, když na lidi z Eibenthalu vzpomínám, stále žasnu a děkuji Bohu za to, že jsem mohl poznat ryzí křesťanství mezi lidmi, které drsná krajina i vývoj stále drží pohromadě se všemi křesťanskými hodnotami, na kterých stavějí celé své životy.

.... pokračování příště ? ☺

Rostislav Szeliga, animátor Noclehárny sv. Martina

INFORMUJEME ...

Dne 30.7.2014 nás navždy opustila paní Františka Lepciová, pro kterou byl Dům pokojného stáří sv. Františka 12 let opravdovým domovem. Dům sva-

tého Františka je malým zařízením se skoro rodinnými vztahy, proto je pro nás všechny těžké, když někdo z našich uživatelů odejde. Je to, jako by odešel člen rodiny. Kdo paní Františku znal, pamatuje si její moudrost, humor i laskavost. Modlíme se za paní Františku, ať nalezne klid a pokoj v náručí Boží.

Občanská poradna v Bohumíně je od 26.8.2014 do 5.9.2014 UZAVŘENA z důvodu rekonstrukce rozvodů teplé vody a topení v prostorách poradny majitelem objektu. Možnost konzultace zajišťují poradkyně prostřednictvím e-mailu: opbohumin@seznam.cz, případně je možno se obrátit na:

- a) nejbližší Občanskou poradnu Charity Ostrava v Ostravě – Vítkovicích, Jeremenkova 8; mobil: 731 625 767, telefon: 599 526 906 nebo
- b) na Poradenské a informační centrum Diecezní charity ostravsko – opavské v Ostravě 2, Puchmajerova 10 (tel. 731 625 867, 731 625 872, 596 128 309).

PO ROCE ...

Dne 1. září to bude na den rok, co jsem se oficiálně ujala vedení Charity Bohumín. Je to pro mě malý okamžik k zamyšlení, jak si „vedu“.

Můj táta vždycky říkal při změně vlády: „dávám jí sto dní, ať se ukáže“. Já jich mám za sebou zhruba 365. Věděla jsem, jak náročné je postavení ředitelky v naší malé organizaci. Co všechno to obnáší. A nikomu nepřeji to bolení břicha, když jsem se rozhodovala, zda se přihlásit do konkurzu na pozici ředitele a uvažovala, zda to vůbec zvládnu.

Pozice ředitele s sebou nese hodně nejistoty: aby byly zjištěny potřebné finance na další rok, aby byla Charita Bohumín ekonomicky stabilní a zároveň se rozvíjela, aby se zaměstnanci v práci cítili bezpečně a smysluplně, aby na prvním místě naší práce byli klienti, zároveň abychom zvládli potřebnou administrativu.

Po roce jsou bolesti břicha trochu menší, ale pocit zodpovědnosti je pořád stejně velký.

Při své práci často myslím na otázku otce Kaliksta, který byl jedním ze členů výběrové komise, která před rokem rozhodovala o novém řediteli; ptal se mě, zda jsem schopná si nechat od někoho poradit. Když jsem ve svém rozhodování nejistá, obracím se o radu na lidi, kterých si v Charitě Bohumín velmi vážím – ať jsou to zaměstnanci či bývalá paní ředitelka paní Krista Stoszková. A budu moc ráda, když kdoko-

liv přijde a řekne, že něco nedělám v rámci práce pro Charitu Bohumín dobře. Bude to pro mne motivací pro další práci i případnou osobní změnu.

Na závěr svého malého zamyšlení bych chtěla poděkovat všem zaměstnancům za úžasnou spolupráci, všem lidem kolem Charity Bohumín, kteří nám všem při naší činnosti pomáhají i za Boží vedení, o které prosím každý den.

S úctou Zdeňka Kniezková Brňáková, ředitelka Charity Bohumín